

L'OPINIÓ

Any V - Número 479
Preu: 10 cèntims

BARCELONA · Divendres, 16 desembre de 1932

EL PIM-PAM-PUM REGIONALISTA

El senyor Duran és aquell "catalanista a seques" que escrivia una sèrie d'articles a La Veu de Catalunya per a defensar la tesi que enfront dels que teníem l'orgull d'ésser a més a més de catalans, republicans, només s'havia d'ésser "catalanista a seques", encara que les "seques" no ho fossin tant que permetessin ajudar el règim monàrquic, tot fent veure que no se n'era devot.

Aquest "catalanista a seques", quan per catalanista s'havia d'ésser a més a més, republicà, l'altre dia, segons La Veu, va donar una lliçó de parlamentariisme als parlamentaris catalans. I segons l'òrgan de la Lliga, encara el veu insistent i serena dels regionalistes ensenyarà un dia i un altre dia el que és un règim parlamentari als diputats catalans que no ho saben.

Ara si que l'hem feta bona! Una lliçó de què? Què diuen que han d'ensenyar?

No hi ha res que perdi tant les persones com la vanitat i si aquesta pren un aire de pedanteria, ja no cal dir que aquestes persones ja no se n'aixequen mai més.

El senyor Duran, en ús d'un perfecte dret, encara que el moment no era oportú, tota vegada que hi havia de fet un Govern dimissionari, va demanar que es nomenés una Comissió parlamentària perquè examinés la gestió del Govern provisional de la Generalitat per tal que pogués ésser discutida serenament.

Aquesta simple proposició ha merescut al redactor de La Veu, al Parlament, uns comentaris tan abrandats i carrincions com aquests:

"...La intencionadíssima, la perfecta intervenció de don Lluís Duran i Ventosa en la sessió d'ahir."

"Tot el que es dignés de l'art consumat que posà Don Lluís Duran en aquesta intervenció, de l'experiència política, de l'agudeza intel·lectual que en ella seria pàl·lid al costat de la realitat."

"Amb una suavitat de forma que tingué moments reeixidíssims..."

"Fou un moment de dramatisme extraordinari..."

Aquests comentaris del diari del senyor Duran, donen idea del ridícul que va fer el senyor Duran.

Antoni Xirau, ex-conseller d'Assistència Social el va interrompre per a dir que trobava que la proposició no era decorosa. Això provocà uns grans carafalls dels regionalistes que, amb tantes com se n'han sentit dir per culpa de les que han fet—que ja les fan sabent les coses que els diran—adopten encara aquest posat d'angelets bufadors amb un liri a la mà.

Es evident que la Cambra catalana està en el seu dret de fer un examen de la gestió del Govern provisional de la Generalitat que ha actuat d'ençà del 14 d'abril de 1931 fins el 14 de desembre de 1932. És evident, i és lògic, i ja deu entrar en els propòsits dels homes responsables que han estat al front d'aquest Govern durant els 20 mesos de la seva durada, donar compte detallat de la seva gestió, avançant-se a tota demanda.

Però el que no és decorós és que el senyor Duran fes la demanda quan Catalunya encara està esperant que el seu correligionari senyor Puig i Cadafalch doni compte de la seva gestió com a darrer president de la Mancomunitat fins a la dictadura, en concomitancies amb Primo de Rivera en els moments del cop d'Estat i deixant-se treure de la màxima investidura que té en nom dels catalans, com aquell que despatxa una minyona que no li serveix. Catalunya encara espera que l'ex-president de la Mancomunitat senyor Puig i Cadafalch, que es va deixar arrabassar aquella Presidència amb indignitat, doni compte de la seva gestió. I Catalunya no sap tampoc que la Lliga, el partit que ara demana comptes de la formidable gestió realitzada pel Govern provisional de la Generalitat, hagi demanat comptes al seu correligionari senyor Puig i Cadafalch. Són aquestes coses les que són indicatòries de decorum polític, senyor Duran.

Com tampoc és decorós—emprant un adjectiu atenuat—que demani comptes de la gestió del Govern provisional de la Generalitat un partit com la Lliga, que ha dut al Parlament català un home com Ventosa i Calvell, que no en té prou amb la taca política que representa haver estat ministre del darrer Govern de la monarquia, sinó que en plena República, govern del poble—govern del poble, senyor Duran!—ha realitzat per les terres del territori republicà, una campanya d'hostilitat, de difamació, de descrèdit del règim "que el poble s'havia donat". Això és el que no és decorós.

La qüestió del Govern provisional de la Generalitat, és ben clara i diàfana. Comença amb un gest de valentia, amb aquell gest que només són capaços de realitzar els homes enters, en les hores històriques del 14 d'abril de 1931, mentre Cambó i Ventosa passaven la frontera, i altres homes de la Lliga cuitaven a amagar-se. Es continua en diades d'angoixa al Parlament de la República en defensa de la Constitució i de l'Estatut, mentre els homes de la Lliga i els periòdics de la Lliga es dedicaven a la tasca de tractar de rosegat el crèdit de la República i de Catalunya, i acollien amb simpatia no dissimulada tots els fets de desordre que podien representar un obstacle en l'avenc del règim en el seu camí. Culmina finalment en la mateixa constitució del Parlament de Catalunya, en el moment en què apareixen, per a embrutar aquesta constitució, tres actes de diputats de la Lliga obtinguts amb pistola en mà, amb trencament d'urnes i falsificació de votació, per quatre pinxos rurals.

Es per tot això que la proposició del senyor Duran no era decorosa. La gestió del Govern provisional de la Generalitat es pot examinar amb lupa. El poble, però, el dia 20 de novembre darrer ja va dir prou eloqüentment a les urnes el concepte que li mereixia. El senyor Duran fa veure que no ho ha entès.

Als diputats de la Lliga els perdrà la pedanteria. S'han arribat a creure que són indispensables, que són els més savis entre els més savis, que sense ells el Parlament català no podria funcionar, i el diputat de l'Esquerra més modest, aquell que a manca d'experiència, de ciència i d'intel·ligència no tingués sinó sentit comú simplement, amb aquest sol sentit comú els venceria.

Fa quatre dies, el senyor Tallada, el gran economista de la Lliga, fou pulveritzat pel senyor Carles Pi i Sunyer. Abans d'ahir, tot el senyor Duran, ex-senador, féu el paper més ridícul que es veu prou amb els comentaris mateixos de "La Veu". El senyor Vallès és una "patum" nata que ja ha quedat també prou galdós, i que com més parla més en evidència posa la Lliga. El senyor Tries de Bes, catedràtic i home de lleis, va haver d'asseure's tot escorregut després d'un discurs contundent del diputat Casanelles. A mesura que vagin parlant els altres regionalistes, aniran caient com nims de un pim-pam-pum. Esperem amb fruïció l'aparició de Vidal i Guardiola, de Casabó i d'alguns altres.

El do és que que no s'han adonat que realment el poc que saben s'ho ben necessiten. És possible que pretenguin reproduir al Parlament de Catalunya els escàndols de circ que dona el regidor senyor Segarra a l'Ajuntament de Barcelona. És possible.

Però com més parlin, més malament quedaran. El senyor Duran deia: "Dintre del Parlament és sempre viu el dret a què els diputats parlin. Nosaltres som diputats, com vosaltres, i tenim el dret de parlar."

El dret de parlar si, i ningú no els el negarà. Però, com deia molt bé l'altre dia un parlamentari de l'Esquerra, es pot avançar que tot el que diran podrà sempre ésser contestat amb quatre mots. ...I el Parlament podrà continuar la seva feina.

Amb trenta anys de conèixer-los, volem que no sapiguem el que ens han de dir?

El problema de l'ordre públic

LA TEORIA DEL SR. IBÁÑEZ

Ahir, a la tarda, vaig trucar a la porta d'un pis de l'Eixample i em vaig trobar davant d'una minyona que es negava a obrir-me la porta. El pis és habitat per un amic meu, advocat, i tot sembla indicar que la professió d'advocat obliga a tenir la porta a disposició del primer client que hi truqui. Bé és veritat que sota la placa amb el nom del meu amic, clavada al bell mig de la porta, hi havia una indicació que diu: "Despatx de 3 a 5" i que eren, exactament, dos quarts de sis de la tarda. La minyona, a través de la reixeta del mirador, m'ha dit en un castellà de Catalunya que el senyoret havia sortit, que la senyora també era fora i que estava sola, raó per la qual no podia obrir-me la porta. Jo m'he exclamat i li he dit que havia de deixar amb urgència uns documents al seu senyoret. He procurat convèncer-la que jo era una persona honrada i pacífica i que, si ho preferia, que obrís només una mica la porta, just per fer passar el plec de papers que havia de deixar. Però tot ha estat inútil. M'ha dit que deixés el paper a la porteria i que el senyoret ja els recolliria en pujar.

L'incident ha acabat aquí. L'actitud irreductible de la serventa, però, m'ha fet meditar seriosament respecte del pànic existent a Barcelona davant la multiplicació esveradora dels atracaments. Els malfactors, disfressats d'anarquistes, van començar per les fàbriques de la perifèria; després escolliren estancs i cases de comerç de la ciutat, més recentment optaren per la via pública a ple dia, i ara, pel que es veu, s'han decidit per visitar pisos de tota mena.

Les precaucions adoptades per les mestresses de família no són, doncs, exagerades ni fora de lloc. L'abandó policíac de la ciutat que ha aixecat clams d'indignació, l'eco dels quals ha arribat a la Premsa de Madrid, ha pres proporcions massa considerables en ocasionar àdhuc la torbació de la seguretat domèstica.

"El Sol" d'abans d'ahir, en una crònica de Barcelona, feia un comentari sever al problema inajornable de l'ordre públic a Catalunya. Gosem a esperar que el prestigi d'aquest diari entre la Premsa espanyola i la seva crítica dura, però objectiva, de la situació a Barcelona, haurà provocat en l'ànim del Govern de Madrid la reacció que exigeix la gravetat d'un problema que no afecta tan sols la tranquil·litat pública, sinó la tranquil·litat privada de la nostra ciutat.

Aquella excusa imperdonable del cap de policia de Barcelona carregant sobre els ciutadans la responsabilitat del que passa, no pot ésser promulgada pels seus superiors jeràrquics. Ni el parèntesi del traspàs de serveis no pot justificar aquesta incúria homicida. Sense perjudici que s'activi com més aviat millor el traspàs dels serveis que passen a la Generalitat, per tal d'acabar ràpidament aquesta situació, entenem que cal adoptar mesures d'urgència.

El senyor Ibáñez no pot mantenir la seva tesi de la passivitat ciutadana, perquè els ciutadans han d'anar desarmats. Puc citar al senyor Ibáñez un cas d'un ciutadà que fa vuit mesos que va demanar un permís d'arma, perfectament justificat, i aquesta és l'hora que encara no l'ha obtingut. Amb armes sense permís, el ciutadà viola la llei i cerca un processament. Amb les mans a la butxaca el ciutadà no pot demostrar gaire activitat davant els pistolers que enguagen armes de vuit trets consecutius. Aleshores, quina solució ens proposa l'autor de la teoria de la responsabilitat ciutadana? Jo crec que mentre no es decideixi a posar els ciutadans en igualtat de condicions defensives que els propis agents de vigilància, a Barcelona, haurem de ressuscitar les malles d'acer per circular per la ciutat i adoptar la tessitura de la minyona irreductible per a rebre visites.

MIQUEL RIBALTA

Els homes de l'Esquerra, sempre estan disposats a donar compte de llur gestió.

Al contrari del senyor Fuig i Cadafalc, del senyor Ventosa i Calvell, i dels altres senyors de la Lliga.

LA NOSTRA REPUBLICA

Una de les coses més irritants per als catalans de bona fe (i n'hi ha una pila) és el truc que empen alguns dels nostres adversaris, de deduir, de certes actituds dels partits catalans, que aquests es desentenen de la República, precisament quan les tals actituds han estat adoptades per al millor servei de la República.

De vegades l'adversari fa aquestes deduccions perquè realment veu les coses d'aquesta manera. D'altres vegades només les hi vol veure, i ja sap que les seves deduccions són tan falses com l'impuls que les hi dicta. Es una deducció ben falsa la que ha tornat a fer aquests dies el polític espanyol que ha declarat que oposar-se a l'existència de partits no catalans a Catalunya és desentendre's dels interessos de la República.

No hi ha cap lluita entaulada entre uns interessos generals espanyols i un egoisme català, perquè aquest egoisme català no existeix. La lluita és simplement entre dues concepcions de la República. I les polèmiques entre els nostres republicans i els de fora no són admissibles sobre la base d'ésser nosaltres més o menys bons republicans segons que estiguem més o menys a prop de llur concepció de la República.

Els poden dir que, de fet, la República actual coincideix amb el concepte que ells tenen de com ha d'ésser. La Constitució de la República empra llur lèxic. La "nació" és Espanya, que hom vol suposar completament castellanitzada. Dintre l'Estat "integral" les personalitats més altes que hom reconeix no passen de la categoria de "región", amb interessos i ideals reduïts i secundaris.

Però nosaltres podem dir que tota la nostra República pot deduir-se lògicament de la República actual i de la manera com va proclamar-se. El lèxic de la Constitució no pot amagar el reconeixement que hi ha implicat en l'estructura mateixa de la llei fonamental de la República: el de l'existència de la nació catalana. La Constitució, fent possibles les autonomies "regionales", en realitat permet l'afirmació i el desenrotllament de les diferents nacions de la Península. En una lluita completament pacífica i civil, podem cercar la multiplicació de les autonomies que ens portarà més tard o més d'hora a la República Federal. I em sembla que la República Federal no és cap egoisme particularista; és un interès comú a tots els espanyols, encara que també convingui als catalans.

Podem confiar aquest interès general a cap dels partits espanyols anomenats "generals"? Em sembla que no. No crec que n'hi hagi cap de verament federal. No cal parlar del federalisme de radicals i socialistes. Fins els partits republicans que més amics s'han mostrat de Catalunya, fins els mateixos federals de Franchy Roca i els homes de Acció Republicana, tenen una concepció del federalisme que no és de bon tros adequada. Els federals volien que les Cortes espanyoles establissin en el nostre Estatut garanties per als municipis catalans, com si ningú els pogués garantir millor que nosaltres mateixos. Azaña, en un dels seus millors discursos, parlava encara de "región" i "patria chica".

Ja veieu, doncs, que Catalunya no pot enviar els seus representants a defensar els interessos de la República Federal al si dels partits espanyols "generals". Aquests interessos hi serien, en el millor cas, acollits sense el fervor que es mereixen, i en el cas pitjor, fortament combatuts. La millor manera de propagar nosaltres l'ideal de la nostra República és de fer-la defensar per catalans aplegats en partits que no obeixin una direcció forastera, la qual en qualsevol moment podria resultar tarada d'unitarisme, que és la política espanyola que ha fracassat en la República i abans de la República.

C. A. JORDANA

ES EXTRET DE LA MAR UN CANO D'UN VAIXELL DE NELSON

Tenerife, 15. — A ja badia ha estat extret del fons de la mar un canó del vell vaixel anglès "Fox", de l'esquadra de l'almirall Nelson, enfonsat en el combat de 25 de juliol de 1787.

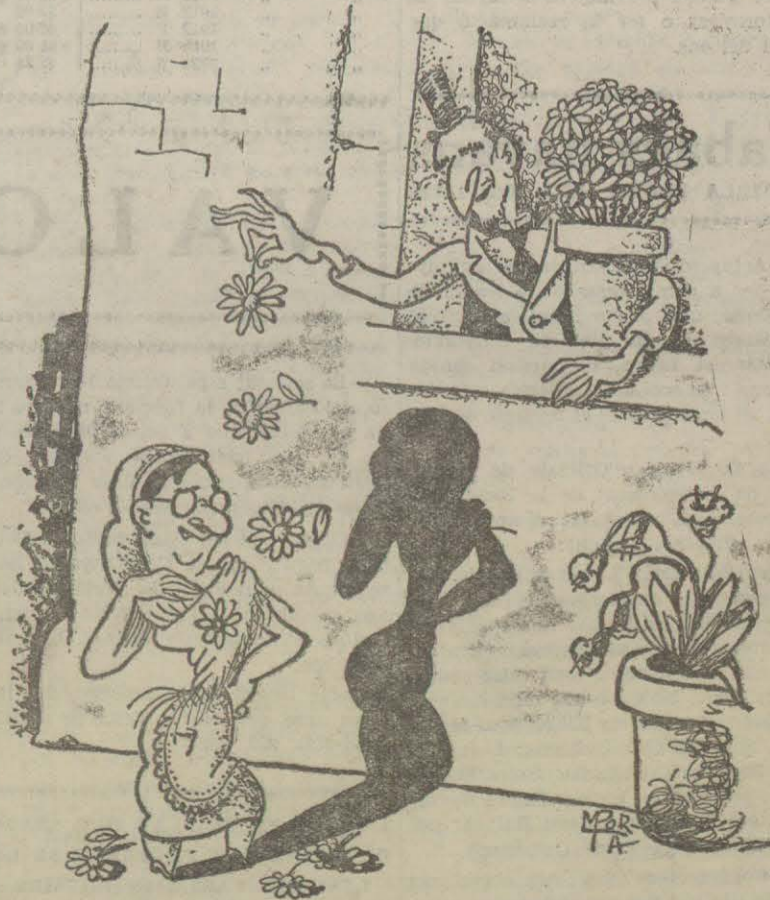
Ha estat lliurat a l'Ajuntament perquè sigui dipositat al Museu Municipal.

L'ELABORACIO DE L'ESTATUT GALLEC

Santiago de Galícia, 15. — Ha quedat resolt el conflicte pendent i els obrers tornaran al treball demà.

Això assegura la celebració de l'assemblea que s'ha de reunir per a tractar de la redacció de l'Estatut gallec, assemblea que començarà dissabte vinent a l'edifici de la Facultat de Medicina.

L'IDILLI CAMBO - DOMINGO

Don Marcelinu. — "El artículo de Cambó lo estimo como un acto de decencia y elevación política que puede señalarse como ejemplo."